

בבית קטן בין הגבעות חיה אישה עם בנה. לצערה הרב לבחור, כבר בן עשרים ומעלה, לא היו שערות רבות על ראשו. הוא נראה זקן מאוד והיה גם עצלן גדול. כל פעם שאמו שלחה אותו לעבודה, הוא חזר אחרי ימים אחדים בתירוצים שונים.

בוקר קיצי אחד הוא שכב כהרגלו על הדשא לפני הבית, מנמנם כמעט, כשבת הסולטן עברה שם ברכיבה, יחד עם גברות אחדות לבושות יפה. הצעיר התרומם קצת כדי להביט עליה ומבט אחד שינה את כל אופיו. "אתחתן איתה ולא עם שום בחורה אחרת" חשב לעצמו. הוא קם מיד ואמר לאמו "לכי מיד לסולטן ואמרי לו שאני רוצה להתחתן עם בתו."

"מה? השתגעת לגמרי" קראה האישה כשלא הבינה כיצד הוא בא לרעיון כזה. אבל הוא

חזר על דבריו "לכי מיד לסולטן ותגידי לו שאני רוצה את בתו לאישה."
"אתה מבין מה אמרת?" אמרה אמא "אינך לומד מקצוע ורק חמש מטבעות זהב נותרו ממה שהשאיר לך אביך, ואתה באמת מאמין שהסולטן ייתן את בתו לאחד קרח כמוך?"
"זו הבעיה שלי" אמר "עשי כפי שאמרתי לך". וכך הוא חזר על דבריו יום ולילה עד שאמו, מיואשת לגמרי, לבשה את בגדיה הטובים ביותר, שמה צעיף על ראשה והלכה אל ארמון הסולטן שמעבר לגבעה. זה היה היום בו הסולטן שמע בקשות ותלונות של נתיניו ולכן היא הגיעה עליו ללא קושי.
"אל-נא תחשוב שאני מטורפת, אדוני הרם" אמרה "למרות שהדבר אולי יראה כך. אך יש לי בן שמאז שראה את פניה של בתך לא נתן לי מנוח עד שלא הסכמתי לבוא לארמונך ולבקש מכבודך את ידה של בתך עבורו. לשווא הסברתי לו שבוודאי תעניש אותי על חוצפתי, הוא לא היה מוכן לשמוע. לכן הנני. עשה איתי מה רצונך!"

לאסוף את כל ציפורי העולם ולהביאם לגינת הארמון, כי עד עתה לא מקננות בגני ציפורים בכלל."

הצעיר היה מיואש. איך יוכל לתפוס את כל ציפורי העולם ואפילו אם יתפוס אותן, איך יוכל להביא אותן לארמון. הדבר ייקח שנים! אך הוא לא ויתר, היה גאה מדי כדי לתת לסולטן לחשוב שהוא נכנע. הוא התחיל ללכת מהארמון בדרך, שקוע במחשבות, ואפילו לא ראה לאן הוא הולך. כעבור כשבוע הוא מצא את עצמו במדבר עם סלעים גדולים מפוזרים פה ושם. בצל אחד הסלעים ישב איש קדוש או דרוויש, וזה הזמין את הבחור להתיישב לידו.

"משהו מדאיג אותך, בני" אמר האיש הקדוש "ספר לי ואולי אוכל לעזור לך." "הו אבי" ענה הבחור "אני רוצה להתחתן עם הנסיכה של ארצו, אבל הסולטן לא יסכים לכך אלא אם אאסוף את כל ציפורי העולם ואביא אותן לגנו. ואיך אני, או כל אדם אחר בעולם, יכול לבצע משימה כזו?"

הסולטן תמיד אהב דברים יוצאי דופן והמצב הזה היה באמת חדש בשבילו. לכן במקום לצוות לאסור את האישה או להעניש אותה במכות אמר רק "אמרי לבנך שיבוא הנה." האישה הופתעה מתשובה זו אך הסולטן חזר על דבריו ולא נראה כלל כועס. היא התעודדה מכך ומיהרה לחזור הביתה. "ואיך היה?" שאל אותה הבן כשרק עברה את המפתן. "עליך ללכת מיד לארמון ולדבר עם הסולטן" אמרה האם. וכשהוא שמע זאת, אורו פניו עד שאמו הצטערה כי אין לו שערות, כי אז היה נראה נאה מאוד. "ארוץ כמו ברק" קרא ותוך רגע נעלם מעיניה.

כשהסולטן ראה את הצעיר הקרח הוא לא התבדח יותר אלא התחיל לחשוב איך להתפטר מהמחזר אחרי בתו, הבלתי-רצוי הזה.

אך מאחר קרא כבר לצעיר לבוא לארמון, לא יכול היה לשלוח אותו חזרה בלי סיבה. לכן אמר "שמעתי שהנך רוצה להתחתן עם בתי? טוב ויפה. אבל האיש שיהיה בעלה חייב קודם

"אל ייאוש" אמר הדרוויש "הדבר לא קשה כפי שהוא נראה לך. לך מכאן בכוון קרן השמש השוקעת במשך ימים אחדים עד שתגיע לעץ ארז גבוה, גבוה יותר מכל הארזים הגדלים בעולם. מצא לך מקום קרוב לגזע העץ, בצל, ושב שקט לגמרי. כעבור הזמן תשמע משק כנפיים אדיר וכל ציפורי העולם יגיעו לקונן בענפי העץ. אל תוציא הגה עד שלא ישרור שקט מוחלט ואז תגיד "מדשון!" הציפורים יאלצו להישאר במקומן. אף אחת לא תוכל לזוז, ואתה תאסוף אותן, שים על ראשך, על כתפריך ועל גופך והבא אותן לסולטן."

בתקווה חדשה הודה הצעיר לדרוויש ונהג לפי הנחיותיו בדייקנות. כעבור ימים אחדים הופיעה בארמון דמות מוזרה, מכוסה בנוצות מרגליים ועד הראש. אבא של הנסיכה הופתע כי עוד לא ראה דבר כזה מעולם! כמה יפים וצבעוניים היו הגופים הקטנים ואיזה עיניים מבהלות הביטו עליו. כעבור זמן הכל התחיל לזוז ונראו כנפיים צבעוניות, כנפיים כחולות,

כנפיים אדומות, כנפיים ירוקות. וכשהצעיר לחש "לכו!" הציפורים תחילה סובבו מעל ראשו של הסולטן ואז עפו כולן לגנו, למצוא את בתיהן ולקנן שם.

"ביצעתי את משימתך, הו סולטן" אמר הצעיר "ועכשיו תן לי את ידה של הנסיכה."

הסולטן ענה מהר "כן, הו כן. גרמת לי הנאה רבה. נשארה רק עוד בעיה קטנה כדי שתהפוך לאדם שכל בחורה תרצה אותו. הראש שלך.. אתה יודע הרי.. הוא קרח כל כך. דאג שתצמח עליו בלורית עבה ומקורזלת, ואז תקבל את בתי. אתה כל כך חכם שבוודאי לא יקשה הדבר עליך."

הצעיר שמע את דבריו של הסולטן וחזר הביתה לאמו לימים ארוכים. אך יום אחד שמע שהסולטן מחתן את בתו עם בנו של הווזיר ושהחתונה אמורה להתקיים עוד היום. הוא קם ממקומו בכעס גדול, הלך לארמון ונכנס אליו דרך פתח אחורי, המיועד לפועלי תחזוקה. בלי שראו אותו עבר דרך המסגד ונכנס ליציע שמעל האולם הגדול. שם נמצאו

כבר הכלה והחתן עם עוד כמה ידידים
והמתינו רק לסולטן כדי להתחיל את הטקס.
הסולטן שלח שליחים כדי לוודא שהכל מוכן.
"מדשון!" לחש הצעיר מלמעלה, ומיד כולם
נעצרו במקום והפכו לפסלים, כך גם שליחי
הסולטן. כיוון שלא חזרו אליו הסולטן, מרוגז
וחסר סבלנות, הלך לראות במו עיניו מה
סיבה לעיכובים. איש לא יכול לתת לו הסבר
כלשהו. לכן הוא הורה להביא לפניו קוסם,
שישב בדרך כלל בשערי העיר, כדי שיסיר את
הקללה הזדונית שמישהו עשה.
אחרי שהקוסם שמע את הסולטן אמר לו "זו
אשמתך. אילו עמדת בהבטחה שנתת לאיש
הצעיר ההוא, לא היה קורה דבר כזה לבתך.
הדרך היחידה היא שהצעיר הקרח יתפוס את
מקומו של החתן הזה."
למרות כעסו הבין הסולטן שהקוסם צודק,
והוא אמר לשלוח שליחים ולהביא את הצעיר
לארמון. הצעיר, מוסתר ביציע, שמע כל זאת,
חייך ורץ מהר הביתה. שם אמר לאמו "אם
יבואו שליחי הסולטן וישאלו עלי אמרי כי

הלכתי מכאן כבר לפני זמן רב ואינך יודעת
איפה אני. אמרי שהיית ברצון מחפשת אותי
אבל את ענייה ואין לך כסף מספיק לכך."
בעצמו הסתתר בעליית הגג והמתין לראות
מה יקרה.
כעבור רגע דפקו בדלת וכשהאישה פתחה
עמד שם אדם ששאל "האם בנך הקרח כאן?
אם כן, שיבוא איתי כי הסולטן רוצה לדבר
איתו."
"לא, אדוני" ענתה האישה כשהיא כאילו
מנגבת דמעותיה בצעיף "הוא עזב אותי כבר
מזמן ולא קיבלתי ממנו כל ידיעה." "ואינך
יכולה לנחש איפה הוא יכול להיות? הסולטן
רוצה לתת לו את בתו לאישה וייתן פרס גדול
למי שיביא אותו לארמון." "הוא לא אמר לי
לאן הוא הולך" ענתה "זה אמנם כבוד גדול
שהסולטן מעניק לו, וכדאי לחפש אותו. יש
כמה מקומות בהם אולי הייתי יכולה למצוא
אותו, אך אני ענייה מדי ואין לי כסף לדרך."
"הו, זאת לא בעיה" קרא האיש "אלף
מטבעות זהב יש בארנק זה. תוכלי להיעזר

בהן איך שתרצי. אם תמצאי אותו ותגידי
איפה הוא, תקבלי יותר מזה."
"טוב" אמרה "עכשיו אני חייבת להתכונן לדרך
ארוכה, אבל בעוד כמה ימים בוודאי תשמע
ממני."

שבוע שלם האם והבן הקפידו לא לצאת
מהבית באור היום, כדי ששכנים לא יראו
אותם, הם אפילו לא הדליקו אור בבית
בערבים, כדי שיחשבו כולם שהבית ריק.
בסוף, יום אחד הצעיר קם מוקדם, התלבש
יפה וחבש את הטורבן היפה ביותר שלו
ואחרי ארוחה קלה מיהר לארמון. השומר
בשער ציפה לו ונתן לו לעבור מיד, ושרת שני
הוביל אותו לפני הסולטן. הסולטן אמר "בני,
איפה היית כל הזמן הזה?" והצעיר ענה "הו
סולטן. הרי זכיתי בבתך אך אתה לא עמדת
בהבטחתך ולא רצית לתת לי אותה. בייתי
נעשה שנוא עלי ויצאתי לתור בעולם. אבל
עכשיו חזרת בך. באתי לקבל את אישתי
שמגיעה לי. אנא הורה להכין את הסכם
הנישואין."

על כן הוכן הסכם חדש ולפי בקשתו של
הצעיר חתמו עליו הסולטן והוויזיר. הצעיר
ביקש אז שהסולטן יוביל אותו אל הנסיכה
והם הלכו לאולם הגדול, שם עמדו כולם בדיוק
כפי שעמדו כשהצעיר אמר את הלחש
"מדשון".

"האם תוכל לשחרר אותם?" שאל הסולטן
בחשש גדול.
"אני חושב כך" אמר הצעיר, למרות שלא היה
בטוח בכך. אבל הוא צעד קדימה ואמר
"שחרר את קורבנות של מדשון."
רק אמר דברים אלה והפסלים הפכו שוב לבני
אדם, והנסיכה רצה בחיוך אל החתן החדש
שלה.
ואשר לחתן הקודם, זה נעלם לגמרי ואיש לא
ידע מה קרה לו.